

Ἔνα κάθε μήνα.

Ἀγαπητοί μου ἐνορίτες,

Ἡ ἀρχή ἑνός χρόνου δέν εἶναι ἀρχή τοῦ χρόνου, ἀλλά μία συνέχεια τοῦ χρόνου, πού ἄρχισε ὅταν ὁ Θεός δημιούργησε τόν χρόνο. Ὁ κάθε νέος χρόνος, δέν εἶναι στήν πραγματικότητα νέος. Νέος χρόνος εἶναι ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας, ὅταν αὐτός εἶναι «ἐν Χριστῷ». Πάντως, ἔτσι, ὅπως τό ἔχουμε ἀποδεχθεῖ, ἀπό σήμερα ξεκινάει ἕνας καινούργιος χρόνος, **τό 2015.**

Εἶναι ἕνα ἀκόμη ὀρόσημο τῆς ζωῆς τοῦ καθενός ἀνθρώπου, πού μέσα σ' αὐτά τά ἀσφυκτικά δεσμά τοῦ χθές, τοῦ σήμερα καί τοῦ αὔριο, βιώνει κάτι πού πέρασε, κάτι πού τό ζεῖ καί κάτι πού τό ὀραματίζεται.

Ὁ χριστιανός εἶναι ἕξυπνος ἀνθρωπος, καί γνωρίζει νά χρησιμοποιεῖ τό χρόνο καλά. Μετανοεῖ γιά τά λάθη τοῦ χθές. Βιώνει μέ ἀγάπη τό σήμερα. Ἐλπίζει στόν ἀληθινό Θεό γιά τό αὔριο. Αὐτή εἶναι ἡ πιό τέλεια ἐκμετάλλευση τοῦ χρόνου!

Τίθεται ὁμως ἕνα σοβαρό ἐρώτημα: Ποιός εἶναι πραγματικός χριστιανός; Ποιός εἶναι πραγματικό μέλος τῆς Ἐκκλησίας, σήμερα; Καί ἐπειδή αὐτό τό ἐρώτημα τίθεται πάλιν καί πολλάκις ἀπό πολλούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται ἀμήχανα μπροστά στόν ἑαυτό τους καί τήν πραγματικότητα, τολμῶ νά καταθέσω τίς σκέψεις μου, πού πιθανότατα νά βοηθήσουν ἐκείνους πού ἐπιθυμοῦν νά βρίσκονται ὡς μέλη στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρατεινόμενος εἰς τούς αἰῶνες.

Πραγματικό μέλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι:

1. Ἐκεῖνος, πού ἀποδέχθηκε τήν ἐν Χριστῷ ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια ὅπως αὐτή καταγράφηκε στήν Ἁγία Γραφή (Παλαιά καί Καινή Διαθήκη), στήν Ἱερά Παράδοση, στούς ὅρους καί τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, στά Ὁρθόδοξα Πατερικά συγγράμματα καί στή λειτουργική μας ζωή.

2. Ἐκεῖνος, πού βαπτίσθηκε καί χρίσθηκε καί συμμετέχει στά Ἅγια Μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως, τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου, τοῦ Γάμου (ἂν θέλει νά δημιουργήσει οἰκογένεια) **καί τῆς Ἱερωσύνης** (ἂν τόν καλέσει ἡ Ἐκκλησία νά ἱερωθεῖ).

3. Ἐκεῖνος, πού ἀποδέχεται καί ὁμολογεῖ τήν πίστη του, ὅταν αὐτό τοῦ ζητηθεῖ.

4. Ἐκεῖνος, πού ἀποδέχεται τήν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πρός τήν ἐρμηνεία τῶν δογμάτων τῆς πίστεως καί τοῦ ἥθους.

5. Ἐκεῖνος, πού σέβεται καί ὑπακούει τόν τοπικό ἐπίσκοπο καί τούς σύν αὐτῷ κληρικούς, πού δι' αὐτῶν συνεχίζεται τό σωτηριολογικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί ὁ σταδιακός ἁγιασμός τῶν πιστῶν.

6. Ἐκεῖνος, πού συμμετέχει στή Θεία λατρεία καί συμβάλλει σέ κάθε ἔργο ἀγαθό. Ἐκεῖνος, δηλαδή, πού συνεργάζεται μέ τόν Ἱερέα καί τούς ἄλλους πιστούς στόν χῶρο τῆς Ἐνορίας, στό λατρευτικό, στό κατηχητικό καί διδακτικό καί φιλανθρωπικό ἔργο της, ἐπειδή ἡ κάθε ἐνορία εἶναι τό κύτταρο τῆς ἐν κόσμῳ στρατευομένης Ἐκκλησίας.

7. Ἐκεῖνος, πού καλλιεργεῖ τά προσωπικά του χαρίσματα, ὄχι μόνο γιά ἀτομικό καί οἰκογενειακό ὄφελος, ἀλλά κυρίως γιά τό κοινωνικό σύνολο. Ἐκεῖνος πού δραστηριοποιεῖται στόν ἐνοριακό χῶρο μέ κέντρο τόν ἐνοριακό Ναό.

8. Εκείνος, πού θέτει τόν Ἱερό Ναό τῆς ἐνορίας του σέ ὑψηλότερη θέση ἀπό τό σπίτι του, ἐπειδή ὁ Ἱερός Ναός εἶναι ὀρατό ἐπίγειο σημεῖο, ὅπου ἐνοικεῖ ὁ Θεός καί ἐξαγιάζει τούς πιστούς, διά τῶν Ἁγίων Μυστηρίων καί τῶν ἀγιαστικῶν πράξεων τῆς Ἐκκλησίας.

9. Εκείνος, πού δέν πλησιάζει τήν Ἐκκλησία – Ἐνορία, γιά νά ὀφελῆθεῖ ἀπ’ αὐτήν, ἀλλά αὐτός πού προσφέρει τίς προσωπικές του ὑπηρεσίες ἀφιλοκερδῶς, ὅσο εἶναι αὐτό δυνατό, καί σύμφωνα μέ τίς δυνατότητες καί τά χαρίσματά του. Ἐκεῖνος πού συμμετέχει στήν καθαριότητα, στήν εὐταξία, στούς ἐράνους, στίς ποικίλες ἐργασίες, στίς αἰμοληψίες, στίς φιλόπτωχες δραστηριότητες, στή συλλογή τροφίμων, φαρμάκων, ρούχων, ἐπίπλων, στό καθηγητικό ἔργο, στίς καλλιτεχνικές ἐνοριακές προσπάθειες καί τόσα ἄλλα. Ἐπίσης, ἐκεῖνος πού προσφέρει τά διάφορα λειτουργικά δῶρα γιά τήν καθημερινή λειτουργική ζωή, ὅπως πρόσφορα, κρασί, λάδι, κεριά, λιβάνι καί λοιπά.

10. Εκείνος, πού συνεχῶς καί ἀδιαλείπτως καταρτίζεται πνευματικά μέσω τῆς θείας λατρείας, τῶν κηρυγμάτων, τῶν ὁμιλιῶν, τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῶν λειτουργικῶν κειμένων, τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἁγίων Πατέρων καί τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως (ἱστορικῶν παλαιῶν Ἱερῶν Ναῶν, Μοναστηρίων, κειμηλίων, ἀγιογραφίας, βυζαντινῆς μουσικῆς).

11. Εκείνος, πού ἔχει ἀγαπητική καί ἀρραγῆ σχέση μέ τόν Ἱερέα τῆς ἐνορίας του καί τόν οἰκεῖο Ἐπίσκοπο. Τά ἀληθινά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό παλαιότατων χρόνων μέχρι σήμερα, τόν Ἱερέα τῆς ἐνορίας τόν ἀποκαλοῦν «πάτερ», δηλαδή, **πατέρα**, ἐπειδή νοιώθουν τήν πατρική πνευματική σχέση μαζί του. Τό θέμα αὐτό ἔχει μεγάλη ἐκκλησιολογική καί σωτηριολογική σημασία, καί χρήζει μεγάλης προσοχῆς.

12. Εκείνος, πού ἔκανε τό σπίτι του «κατ’ οἶκον ἐκκλησία» καί προσάρμοσε τήν ἐσωτερική του λειτουργία ἀντίστοιχα μ’ αὐτήν τοῦ ἐνοριακοῦ ναοῦ, μέ κοινή προσευχή, μέ κοινή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς, μέ εἰκονοστάσι, μέ ἄναμμα τῆς κανδήλας, μέ θυμιάματα, μέ κοινή τράπεζα, μέ εὐταξία, μέ ἱεραρχική σχέση τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας, μέ ἀλληλοσεβασμό καί ἀγάπη.

13. Εκείνος, πού ἡ πίστη στό Θεό καί ἡ πράξη ἐκφράζονται στήν προσωπική του ζωή, ἔτσι ὥστε νά γίνεται τύπος καί ὑπογραμμός στούς πάντες, νά γίνεται τό «ἄλας» καί «τό φῶς» καί «ὁ λύχνος» καί τό ζωντανό παράδειγμα τοῦ χριστιανοῦ, πού τόν βλέπουν καί τόν παρακολουθοῦν καί τόν μιμοῦνται, ἔτσι ὥστε νά δοξάζεται ὁ Θεός δι’ αὐτοῦ.

Τέλος πραγματικό μέλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι:

14. Εκείνος, πού ἀγωνίζεται καί τηρεῖ ὀρθή τήν πίστη καί τό ἦθος τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖνος, πού τηρεῖ τίς καθιερωμένες νηστεῖες, ὅσο δύναται, πού προετοιμάζεται καταλλήλως γιά τή συμμετοχή του στή θεία λατρεία καί τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καί προπαντός αὐτό, τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ὅλα αὐτά, ὅσα ἀνέφερα στήν ἀγάπη σας, δέν θά ἤθελα νά τά δοῦμε ὡς «κανόνες» καί ὡς «πρέπει», ὡς ἀναγκαῖα καί χρήσιμα, γιά νά εἴμαστε μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ – τῆς Ἐκκλησίας. Δέν πρέπει νά τά δοῦμε ὡς καταναγκασμό.

Ὅλα αὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶναι τά ὀρατά σημάδια τῆς ἀβίαστης ἀγάπης τοῦ κάθε πιστοῦ πρὸς τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, στόν ὁποῖο κατοικεῖ «πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς». (Κολ. Β’ 9) Ὅλα αὐτά εἶναι ἡ ἔκφραση τῆς καρδιάς τοῦ πιστοῦ πού ἀγαπάει τόν Κύριο!

Εὐχόμενος γιά μία εὐλογημένη νέα χρονιά
καί μέ πολλή ἐπιθυμία νά μετέχουμε οἱ πάντες
ὡς μέλη στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ – τῆς Ἐκκλησίας,

ὁ πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Α. Βασιλείου